

[Justitsministeren]

er ikke her rede til at give noget tilsagn om ændring af dette nævn. Men der er ikke noget, der udelukker, at man overvejer det endnu en gang.

Derimod må jeg sige lidt mere klart, at jeg må afvise den tanke, der også har været fremme før, om, at man, efter at sagen havde været behandlet igen i adoptionsnævnet, skulle kunne indklage den for justitsministeriet. Den blev afvist af min forgænger, og jeg vil indtage samme holdning; det sagde jeg også i mit svar på fru Inger Stilling Pedersens første indlæg. Jeg tror ikke, det er rigtigt, at vi i ministeriet, hvor vi ikke har sagskundskab på den måde, som man har i adoptionsnævnet, skulle kunne omgøre adoptionsnævnets afgørelser. Når man i øvrigt taler om eksperter indflydelse osv., vil jeg godt sige, at jeg tror, der er en så passende afbalancering mellem de forskellige grupper, som sidder i adoptionsnævnet, at jeg ikke kan se, vi kan finde frem til noget, som bedre sikrer, at det bliver en saglig behandling.

Fru Inger Stilling Pedersen udtrykte da nogen glæde over de lempelser, der var kommet, men alligevel synes jeg nok, at mange af de enkelte ting, der blev anført, var udtryk for en fornemmelse af, at der fortsat var en alt for stram administration. Men det er jo ikke muligt, det har flere ordførere også været inde på, når man arbejder ud fra sagsakter, som nogen måske kender og andre ikke kender, at drage konklusioner og generelt sige, at opbygningen af administrationen er forkert. Det er næsten umuligt at gå ind i sådan en debat. Jeg mener i hvert fald ikke, jeg kan gøre det.

Fru Mette Groes kommer så og fortæller, hvad jeg synes var meget nyttigt at få at vide, at det er en speciel sag, der ikke har været så vel behandlet, som den burde have været. Vi kan da alle beklage, hvis det er tilfældet, men ud fra dette at drage den slutning, at sådan er det i det store antal af tilfælde, og derfor er administrationen kritisabel, vil jeg, indtil jeg er helt anderledes orienteret, være mere end betænkelig ved.

Jeg skal ikke sige meget om hr. Pilgaard Andersens indlæg. Jeg noterede mig, at det blev sagt, at der var klare beviser for, at der er børn nok. Vi vil gerne have de beviser. Det er ikke bevis nok, at det i breve blot anføres, at der er børn. På den adoptionskonfe-

rence, der blev afholdt sidste forår, blev dette spørgsmål diskuteret, og jeg er klar over, at Tytte Botfeldt fra Terres des Hommes dér sagde, at der var børn nok. Men de andre formidlende organisationer giver ikke udtryk for den samme opfattelse. Jeg får nu at vide, at f. eks. Terres des Hommes, der har haft formidlingsret fra Bangladesh, meddeler, at i øjeblikket er der lukket for adoption af børn fra Bangladesh. Vi mener også at vide, at i løbet af kortere tid vil i hvert fald mindre børn ikke kunne adopteres fra Korea. Det er, ligesom vi taler lidt forbi hinanden, for jeg ville aldrig vove at påstå, at der ikke rundt i verden var mange nødlidende børn, men spørgsmålet er, om det er børn, som det pågældende land ønsker skal bortadopteres. Der kan være tale om religiøse forhold, og der kan være tale om politiske forhold.

Vi vil selvfølgelig fra ministeriets side, som fru Annelise Gotfredsen bad om, prøve at skaffe nogle oplysninger til retsudvalget om, fra hvilke lande man mener der er mulighed for at adoptere børn, men jeg tror nok, jeg må gøre opmærksom på, at det vel kun kan blive et øjebliksbillede. Det er jo ting, der ændrer sig også i takt med udviklingen i de pågældende lande. Men vi skal gerne forsøge.

Fru Mette Madsen sagde meget rigtigt, at det var ikke et år siden, at de ændrede regler trådte i kraft, og også andre ordførere var inde på dette. Hvor mange ankesager har der f. eks. været, og var det ikke rimeligere, at man fik noget mere materiale, inden man ligesom fældede dommen over den nyordning, der blev gennemført efter adoptionskonferencen?

Vi skal meget gerne fra ministeriets side tilstille retsudvalget de oplysninger, vi har om nævnets behandling af sager og også om, som også andre har været inde på, hvorvidt nævnet ændrer samrådenes afgørelser.

Jeg takker fru Mimi Jakobsen for tillidserklæringen. Jeg er enig i, at der i enhver afgørelse, der er svær, indgår en personlig vurdering, men da er det altså, man ligesom har prøvet også ved sammensætningen af disse udvalg, hvor det er forskellige faggrupper, der mødes, at tilstræbe så stor en objektivitet som mulig. Men det ville vist være lovlig naivt, hvis man benægtede, at et personligt skøn også kunne spille ind. Det er ikke, fordi